

Czernák Eszter

Cserebere az erdőben

Szert-Szabó Dorottya rajzaival

Az új lakók

Az erdő közepén büszkén áll egy hatalmas, öreg tölgyfa. Körülötte lassan ébrednek az állatok ezen a langyos, kora nyári napon.

A közeli bodza- és vadrózsabokrok között két pettyes őzgida bújik meg: Barna és Boróka. Nem zavarják őket a körülöttük motoszkáló rovarok, sem az illatos bodzabokron hálóját szövő pók, sem a fejük felett csiripelő, éneklő, veszekedő madarak. Békésen pihennek biztonságos rejtekükön.

De egyszer csak éles cserregés hasít a levegőbe: Szigfrid, a szajkó veszélyt jelez. Az erdei állatok ijedten kapják fel a fejüket.

– Vajon mi közeledik? – néz körbe Barka, az őzmama riadtan, és csendre inti a gidákat.

Ott, a távolban valami fura dolog történik a fákkal: mintha integetnének az ágaikkal. Először csak a távoli szilfa kezd bólogatni. Majd csatlakozik hozzá a kecses hársfa, aztán a fiatal juharfák, végül a terebélyes gyertyánfa lombkoronája is. Amikor már a kőrisfák is meglengetik ágait, az állatok még mindig csak találgatják, milyen veszély közeledhet.

– Mi lehet az? – tanakodik Sári, a sün. Nem lát olyan messzire, mint a madarak, de az izgatott csivitelés felkelti a figyelmét.

– Bármi is az, közelít – morogja Vince, a vaddisznó inkább unottan, mint ijedten.

A vadkannak igaza van: egyre közelebbi fák kapcsolódnak be az integetésbe meg a bólogatásba. A szajkó tovább cserreg, nem hajlandó elbújni.

Talán abban reménykedik, hogy hangos vészjelzésével elijesztheti a betolakodót?

– Mi lesz, ha erre jön? – aggódik őzmama, és gyorsan lefekszik a kicsinyei mellé, még a fejét is behúzza. Barna és Boróka reszketve húzódnak közelebb hozzá.

– Csak hadd jöjjön! – húzza fel az orrát Vince. – Én aztán nem félek semmiféle betolakodótól!

Sári kivár, szeretné tudni, mi is történik, de amikor meglátja a vörös villanásokat az ágak között, végül biztos, ami biztos, tüskés gombóccá gömbölyödik.

Még egy villanás, még egy reccsenés, és már ott is vannak a riadalom okozói az öreg tölgyfa ágain.

– Mik ezek? – suttogja Barna az ismeretlen állatokra meredve.

– Vörös mókusok – válaszolja Barka megkönnyebbülten. – Már évek óta nem láttuk őket errefelé.

A fiatal mókusok érdeklődve néznek körül. Vékony, világosabb nyári bundájukat viselik, fülpamacsaik sem nőttek még vissza teljesen a tavaszi nagy bundaváltás óta. Izgatottan néznek körbe, majd hatalmas ugrásokkal egy magasabb ágra lendülnek át, közben hosszú, bozontos farkukkal egyensúlyoznak.

Az erdei állatok lassan fellélegeznek. Sári kidugja az orrát, Barna és Boróka felemelik fejüket, és végre-valahára Szigfrid is befejezi a fül-siketítő cserregést.

A mókusok abbahagyják az ugrálást, és most föl-le szaladgálnak a fa törzsén. Mintha keresnének valamit. Meg is van! Elégedetten szemlélnek

egy ág villát jó 7-8 méter magasan. Leszaladnak a földre, és néhány faággal térnek vissza.

– Fészket építenek? – csodálkozik Sári. A mókusok csak dolgoznak szorgosan tovább. Óvatosan, csak néhány pillanatra szaladnak le a földre, aztán uzsgyi vissza a fára.

– Teteje is lesz? – ámul a szajkó. Egy kis ágacska ide, egy nagyobbacska oda, és már alakul is a gömb formájú fészek. Végül mohával bélelik, hogy finom, puha legyen.

– De hol fognak bemászni? – tanakodnak az őzgidák. Amikor a mókusok elkészülnek, elégedetten szemlélik a művüket. Közben végre észreveszik a közelben leskelődő többi állatot.

– Sziasztok, Abigél és Andor a nevünk. Úgy tűnik, szomszédok leszünk – biccentenek feléjük, aztán bemásznak a fészkükbe a titkos ajtón keresztül – a fészek alján át.

Az állatok hamar megszokják az új szomszédokat. Különbén is, ilyenkor, nyáron rengeteg az ennivaló, mindenki azzal van elfoglalva, hogy

minél többet ehessen a kedvenc csemegéjéből. Ahogy telik a nyár, érik a szamóca, majd követi a málna, a szeder, a nyári vargánya, a som, a szilva.

Aztán beköszönt a hűvösebb idő, kora ősszel végre-valahára beérik a vadgesztenye, a vadalma, és a legfontosabb: a makk! A vaddisznó odavan a gombákért, és bár a mókusok sem vetik meg a jó gombavacsorát, ők nem szeretnek túl sok időt a földön tölteni, így néha bizony hoppon maradnak. A szajkó kiválogatja a tölgyfa lombjai között a legszebb érett makkokat, és lecsipegeti őket, míg az őzeknek és a vaddisznónak be kell érniük a lehullott termésekkel. Amikor pedig eljön a szilvaszezon, bizony még a sün is versenybe száll egy-két finom falatért.

Egy délután Abigél végre meglát egy ínycsiklandozó gombát. Fáról fára ugrálva próbálja jobban megközelíteni, hogy minél később kelljen lemászni a földre, ahol sokkal védtelenebb. Már éppen leugrana az avarra, amikor előlép Barna, és célba veszi a kinézett gombát.

– Hé, én láttam meg előbb! – panaszkodik a mókus.

– Tudod, mit? – fordul felé a gida. – Megkaphatod, ha leszedsz nekem néhány érett vadalmát.

Abigél megkönnyebbülten ugrál át a vadalmafára, és ledob pár gyümölcsöt Barnának. Végre hozzáláthat a gombalakomához, az őzek pedig finom vadalmát vacsoráznak.

Másnap a mókus a vaddisznóval cserél, akinek makkra fáj a foga, de ő elégedetlenül morog:

– Dobj még egypárat! Négy makk kevés egy ilyen szép gombáért!

Abigél dühösen fújtat egyet, de nem akarja felbosszantani Vincét, hát ha később is hajlandó cserélni vele. Lehajít még néhány makkot a fáról.

– Hé, odafönt! – hallja a harmadik napon az avarból. – Szednél nekem néhány szilvát?

– Van cserébe gombád? – kérdezi a mókus izgatottan.

– Most nincs – rázza a fejét a sün szomorúan, de aztán földerül az arca. – Viszont találtam egy gesztenyét, igazi kincs errefelé. Ha szedsz nekem szilvát, neked adom.

– Nem szeretem a gesztenyét – csóválja a fejét Abigél búsan.

– Nem is kell – okoskodik Szigfrid. – Tedd csak el a gesztenyét, és amikor Sári legközelebb talál egy gombát, beválthatod rá a gesztenyét.

– Tegyem el egy későbbi gombáért? – csodálkozik a mókus. – Mint egy... ígéretet?

– Igen – nevet a sün megkönnyebbülten. – A gesztenye eláll. Tartsd meg. Én pedig megígérem, hogy adok majd cserébe neked egy gombát.

Úgy is lesz. Néhány nap múlva Sári egy csoda szép gombára lel. A sün visszakapja a gesztenyét, Abigél pedig jóízűen falatozik az óriásgombából.

Másnap a sün ismét kap a gesztenyéért két szilvát a mókustól. Olyan jól szórakoznak ezen, hogy a többi állat is ki akarja próbálni az új gesztenye-cserét. Így aztán az őz egy gombáért megveszi a gesztenyét Abigéltől. Később odaadja a vaddisznónak három mogyoróért. Vince pedig elcseréli a mókussal egy gombára, amikor Abigél végre egyszer többet talál belőle, mint amennyit meg bír enni. Mindenki elégedett. Különösen a mókusok.

